

หลักพุทธธรรมกับการใช้เทคโนโลยีเพื่อการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่*

BUDDHIST PRINCIPLES AND UTILIZATION OF TECHNOLOGY FOR NEW PUBLIC MANAGEMENT

ชนาธิป พรหมวัน

Chanathip Promwan

นักวิชาการอิสระ

Independent Academic

Corresponding Author E-mail : kempromwan@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับหลักพุทธธรรมกับการใช้เทคโนโลยีเพื่อการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ เนื่องจากปัจจุบันเป็นโลกหลังสถานการณ์ Covid-19 ซึ่งผ่านพ้นไปแล้ว ทำให้การดำรงชีวิตของมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด มีการใช้เทคโนโลยีเป็นตัวช่วยในการทำกิจกรรมให้ความสะดวกมากขึ้น ดังนั้นแล้วการบริหารจัดการภาครัฐต้องมีความเป็นพลวัตเพื่อจะได้ปรับตัวให้เข้ากับโลกยุคใหม่จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาระบบการทำงานเพื่อการบริการประชาชน การเก็บข้อมูล รวมถึงการตรวจสอบการทุจริตภายในและภายนอกองค์กร เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือขององค์กร ซึ่งในฐานะของผู้บริหารนั้นการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการภาครัฐจะต้องดำรงตนให้อยู่ในหลักศีลธรรม โดยการนำหลักอริยสัจ 4 มาใช้ในการพัฒนาการบริหารจัดการภาครัฐ เน้นที่คุณค่าและจริยธรรมที่มีต่อการบริหารจัดการอย่างยั่งยืนและเพิ่มประสิทธิภาพ อีกทั้งยังช่วยให้เกิดการเสริมสร้างความเข้าใจและความเป็นอยู่ร่วมกันระหว่างผู้บริหารและประชาชน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาสังคมและการบริหารจัดการที่ยั่งยืน

คำสำคัญ: หลักพุทธธรรม; เทคโนโลยี; การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่

Abstract

This article is a study on the principles of Buddhist ethics and the use of technology for modern state management. In the current post-Covid-19 world, human life has visibly changed, with technology playing a crucial role in facilitating activities. Therefore, modern state management requires adaptability to this new era, necessitating the development of systems for public service, data management, and the monitoring of both internal and external organizational integrity to foster trust. Administrators must integrate technology into state management while upholding moral principles, utilizing the Four Noble Truths to enhance sustainable and efficient governance. Furthermore, this approach fosters mutual understanding and coexistence between administrators and the public, which is fundamental for societal development and sustainable management.

Keywords: Principles of Buddhism; Technology; New Public Management

*Received March 1, 2023; Revised March 10, 2023; Accepted March 15, 2023

บทนำ

การใช้เทคโนโลยีในการบริหารจัดการภาครัฐได้เป็นที่สนใจอย่างมากในสมัยปัจจุบัน เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือที่สามารถช่วยให้การบริหารจัดการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผลมากขึ้น ในขณะเดียวกัน หลักพุทธธรรมเป็นแนวทางที่มีความสำคัญในการทำงานและการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เชื่อมันว่าการนำหลักพุทธธรรมมาปรับใช้ในการบริหารจัดการภาครัฐจะสร้างสรรค์ความเป็นไปได้และผลลัพธ์ที่ดีให้กับสังคมอย่างแท้จริง

การใช้เทคโนโลยีในการบริหารจัดการภาครัฐไม่เพียงแต่เพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างความปลอดภัยและเปิดกว้างให้กับประชาชน การใช้เทคโนโลยีทำให้ข้อมูลและข่าวสารสามารถถูกแชร์และเข้าถึงได้ง่ายขึ้น ทำให้กระบวนการตัดสินใจของรัฐบาลเป็นไปอย่างมีระบบและเปิดเผยต่อสาธารณชน เชื่อมันว่าการตัดสินใจที่มีข้อมูลและความโปร่งใสจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนและเพื่อส่งเสริมความเชื่อมั่นในระบบการบริหารจัดการภาครัฐอย่างแท้จริง

ในการปรับใช้หลักพุทธธรรมในการบริหารจัดการภาครัฐ ควรเน้นที่คุณค่าและจริยธรรมในการดำเนินงานของรัฐบาล เป็นการให้ความสำคัญกับการพึ่งพาและความเท่าเทียมต่อกัน ซึ่งเป็นหลักการที่สอดคล้องกับหลักธรรมของพุทธศาสนา การใช้เทคโนโลยีในการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐจึงควรเป็นเครื่องมือในการสร้างสังคมที่มีความยุติธรรมและเท่าเทียมกัน

ด้วยความคิดเห็นนี้ การนำเสนอหลักพุทธธรรมในการใช้เทคโนโลยีสามารถเป็นแนวทางใหม่ในการบริหารจัดการภาครัฐที่สอดคล้องกับความเป็นไปได้และความเป็นมาตรฐานของสังคมในยุคปัจจุบันและอนาคตที่ก้าวหน้านี้

หลักพุทธธรรม

ในการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่นั้น ผู้บริหารจะต้องมีหลักธรรมที่ต้องยึดถือและปฏิบัติตามเพื่อให้ตนดำรงอยู่ในศีลธรรมและจริยธรรมถูกต้องชัดเจน เพื่อเป็นการป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นกับตัวเอง บุคคลอื่น รวมถึงส่วนรวมด้วย (บุญทัน ดอกไธสง. 2562)

โดยหลักธรรมที่บทความฉบับนี้จะนำเสนอคือหลักธรรมอริยสัจ 4 ซึ่งถือเป็นหลักธรรมที่สำคัญของผู้บริหารจะต้องมีเพื่อใช้ในการบริหารงานและบริหารคน

อริยสัจ 4 คือหลักการที่เกี่ยวข้องกับความจริงและศีลธรรมในพุทธศาสนา ที่สอนให้ผู้ศึกษารู้เข้าใจและปฏิบัติตามเพื่อพัฒนาจิตใจและดำรงชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นไปตามธรรมชาติ (สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ป. อ.ปยุตฺโต). 2548)

1. ทุกข์ คือปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตที่ผู้คนที่ต้องเผชิญหน้า เพื่อดำเนินชีวิตไปในทางที่แท้จริง ควรยอมรับความจริงของทุกข์และเรียนรู้จากมันเพื่อพัฒนาตนเอง

หากพิจารณาร่วมกับความเป็นผู้บริหารแล้ว ทุกข์เปรียบเสมือน การบริหารที่ไม่เหมาะสม ผู้บริหารที่ไม่มีความเข้าใจหรือไม่สามารถรับฟังปัญหาและความคิดเห็นของพนักงานได้อาจทำให้เกิดความไม่พอใจและความทุกข์ในองค์กรได้ การบริหารที่ไม่เหมาะสมอาจทำให้มีการตัดสินใจที่ไม่ถูกต้องหรือการกระทำที่ไม่เหมาะสมที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นและสมาธิของพนักงานได้

2. สมุทัย เกี่ยวข้องกับสาเหตุของทุกข์ การเข้าใจเหตุปัจจัยและต้นตอของปัญหาเป็นสำคัญ เพื่อที่จะสามารถแก้ไขปัญหาและก้าวสู่ความสุข

หากพิจารณาร่วมกับความเป็นผู้บริหารแล้ว สมุทัยเปรียบเสมือน การหาสาเหตุของการบริหารงานที่ไม่มีประสิทธิภาพ อาจเกิดจากความไม่โปร่งใสในองค์กร ความไม่เท่าเทียม การเลือกปฏิบัติ สภาพแวดล้อม

ของที่ทำงาน ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสาเหตุของปัญหาในองค์กรทั้งสิ้น ผู้บริหารต้องรู้เท่าทันปัญหาที่เกิดขึ้นรวมถึงต้องระมัดระวังการกระทำของตัวเองที่จะก่อให้เกิดผลเสียต่อองค์กรด้วย

3. นิโรธ เป็นการดับทุกข์หรือสิ้นสุดปัญหา ผ่านการเรียนรู้จากสาเหตุของทุกข์และการพัฒนาตัวเอง เพื่อให้ชีวิตเป็นอิสระและสบายใจ

หากพิจารณาร่วมกับความเป็นผู้บริหารแล้ว นิโรธเปรียบเสมือน การตรวจงานเมื่อพบปัญหาแล้ว ส่วนไหนของงานเกิดความผิดปกติก็สามารถเข้าไปแก้ไขให้ตรงจุด หากเป็นปัญหาใหม่ก็ต้องเรียนรู้เพื่อเข้าใจปัญหาแล้วหาวิธีการหรือกระบวนการ หรือนำปัจจัยภายนอกเข้ามาช่วยในการแก้ไข อย่างเช่นเทคโนโลยีหรือ AI (ปัญญาประดิษฐ์) ถือเป็นองค์ความรู้ใหม่เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของงานและปกป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อีกด้วย

4. มรรค คือวิธีหรือทางที่นำไปสู่ความดับ เพื่อให้ได้พบสุขและความเข้าใจที่ลึกซึ้งในชีวิต

หากพิจารณาร่วมกับความเป็นผู้บริหารแล้ว มรรคเปรียบเสมือน การพัฒนาตนเองและผู้ร่วมงานในองค์กร เป็นการสร้างวัฒนธรรมขององค์กรที่เน้นการร่วมมือและสนับสนุนการเติบโตทางส่วนบุคคลและองค์กรเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เพื่อนำมาปรับใช้ในการบริหารงาน และให้ความสำคัญกับคุณธรรมในการดำเนินงานเกิดความโปร่งใสในองค์กรป้องกันการเกิดปัญหาภายในและภายนอกองค์กร

โดยทั้ง 4 อริยสัจ นี้จะช่วยให้ผู้ที่ปฏิบัติตามไปในทางของพุทธศาสนาสามารถทำความเข้าใจและแก้ไข ปัญหาในชีวิตได้อย่างมีสติและประสิทธิภาพและสิ่งที่ผู้บริหารขนาดไม่ได้ในการบริหารงานนั้นคือ ปัญญาที่รู้เท่าทัน คือกระบวนการที่ต้องผ่านการฝึกหัดและพัฒนาตนเอง เพื่อให้สามารถจัดการกับสถานการณ์และปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิต โดยมีคุณลักษณะหลักที่ต้องพัฒนาไปพร้อมๆ กัน ดังนี้

สติ (Mindfulness): การสร้างความตั้งใจในปัจจุบัน และรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่มี การตัดสินใจหรือติดตามความคิดกังวลของจิตใจ

สิกขา (Virtue): การรักษัจฉริยบรรณและความดีที่สำคัญในการดำเนินชีวิต เช่น ความซื่อสัตย์ ความเที่ยงธรรม และความกรุณา

สมาธิ (Concentration): การพัฒนาความสามารถในการรวบรวมความคิดให้มีสมาธิและไม่หลุดพันไปตามความคิดเสพติด

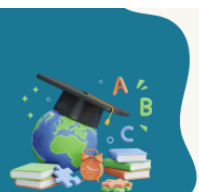
ปัญญา (Wisdom): การพัฒนาความเข้าใจที่มีคุณค่าและมีประโยชน์ในชีวิต และการใช้ปัญญาเพื่อตัดสินใจและแก้ไขปัญหา

กระบวนการฝึกหัดนี้ต้องอาศัยความมีสติในการรับรู้สถานการณ์และตัวเอง การพัฒนาสิกขาในทางที่ดี และมีศีลธรรม การฝึกสมาธิเพื่อควบคุมความคิด และการใช้ปัญญาในการตัดสินใจและแก้ไขปัญหา ผลลัพธ์ที่คาดหวังคือการเป็นชาวพุทธที่สมบูรณ์และมีความสุขตามอริยมรรคที่ได้รับ การสรรเสริญในประวัติศาสตร์พุทธศาสนา

การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่

การบริหารคืออะไร

การบริหาร (administration) หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ที่บุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไปร่วมมือกัน ดำเนินการ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างร่วมกัน (ภิญโญ สาธร. 2546) การบริหารมีลักษณะเด่นเป็นสากลอยู่หลายประการ เช่น การบริหารมีวัตถุประสงค์, อาศัยปัจจัยบุคคลเป็นองค์ประกอบ, ต้องใช้ทรัพยากรการบริหารเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน (สมพงษ์ เกษมสิน. 2523) การบริหารยังเน้นไปที่กระบวนการของการวางแผน, การจัดองค์กร, การสั่งการ, และการควบคุมกำกับ ความพยายามของ

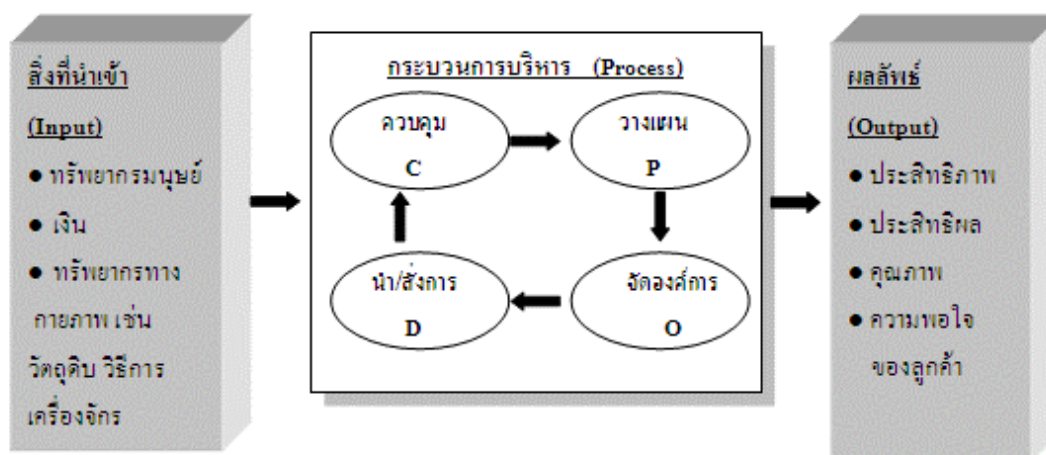

สมาชิกขององค์กรและใช้ทรัพยากรอื่นๆ เพื่อความสำเร็จในเป้าหมายขององค์กรที่กำหนดไว้ (สมยศ นาวิการ. 2538)

การบริหารมีความสำคัญอย่างมากในทุกๆ องค์กร โดยเฉพาะในองค์กรขนาดใหญ่ องค์กรทางราชการ หรือบริหารราชการ ภาครัฐ เพราะมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้องค์กรบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ล่วงหน้า นอกจากนี้ การบริหารยังช่วยให้องค์กรมีกระบวนการจัดการที่ดี, เป็นเทคนิคที่ทำให้สมาชิกในองค์กรเกิดจิตสำนึกร่วมกันในการปฏิบัติงาน, และเป็นกำหนดขอบเขตการทำงานของสมาชิกในองค์กร (Ernest Dale. 1968) การบริหารช่วยในการวางแผน, จัดองค์กร, การสั่งการ, และการควบคุมกำกับ ความพยายามของสมาชิกขององค์กรและใช้ทรัพยากรอื่นๆ เพื่อความสำเร็จในเป้าหมายขององค์กรที่กำหนดไว้ (รังสรรค์ อินทน์จันทร์. 2560) ดังนั้น การบริหารเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้องค์กรทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างเหมาะสม (สมพงษ์ เกษมสิน. 2523)

ดังนั้น การบริหาร หมายถึง กิจกรรมที่ผู้คน 2 คนขึ้นไปร่วมมือกันเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีลักษณะเด่นที่เป็นสากล เช่น การมีวัตถุประสงค์เป็นหนึ่งในลักษณะเด่น การอาศัยปัจจัยบุคคลเป็นองค์ประกอบ และการใช้ทรัพยากรการบริหารเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน โดยมีการเน้นที่กระบวนการของการวางแผน การจัดองค์กร การสั่งการ และการควบคุมกำกับ การบริหารมีความสำคัญอย่างมากในทุกๆ องค์กร

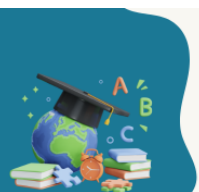

ภาพที่ 1 กระบวนการบริหาร (แหล่งที่มา <https://kittiyabun.wordpress.com/2013/12/15/กระบวนการบริหารจัดการ-101225/>)

การบริหารจัดการเป็นกระบวนการที่มุ่งเน้นการกำหนดทิศทางและการดำเนินงานของหน่วยงานหรือกลุ่มงานในหน้าที่ต่างๆ ให้ใช้ทรัพยากรทั้งหลายในองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยมีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล ทั้งในด้านความเหมาะสมและคุ้มค่าของการใช้ทรัพยากร (Cost-effective) และการตัดสินใจที่ถูกต้องและการปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ (Effective) เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรได้โดยส่วนรวม

บทบาทสำคัญของผู้บริหารคือการนำพาองค์กรไปสู่เป้าหมายและบรรลุผลสำเร็จโดยมีการรวบรวมและจัดการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลควบคู่กัน ด้วยการใช้องค์กรบริหารจัดการที่ดี กระบวนการเหล่านี้ประกอบด้วย:

1. การวางแผน (Planning): การกำหนดเป้าหมายและแผนการที่เหมาะสมเพื่อให้เป้าหมายเหล่านั้นถูกบรรลุ

2. การจัดการ (Organizing): การจัดตั้งและจัดวางทรัพยากรบุคคลและทรัพยากรที่ไม่ใช่บุคคลให้สามารถบรรลุผลสำเร็จขององค์การ

3. การนำและสั่งการ (Leading and Directing): การมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่นในการที่จะให้บุคคลอื่นมีพฤติกรรมในการทำงานตามเป้าหมายขององค์การ

4. การควบคุม (Controlling): การกำหนดกิจกรรมต่างๆ ขององค์การให้เป็นไปตามมาตรฐานและเป้าหมายที่องค์การคาดหวังและกำหนดไว้ (กิตติยา. 2556)

กระบวนการเหล่านี้เป็นกลไกและตัวประสานที่สำคัญที่สุดในการประมวลผลและกำกับให้ทรัพยากรการจัดการประเภทต่างๆ สามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ การฝึกฝนให้มีทักษะสูงในการบริหารจัดการจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพให้กับการบริหารงานมากขึ้นได้

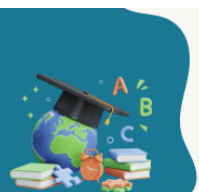
แนวคิดการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management)

แนวคิดการจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management : NPM) พัฒนามาจากแนวคิดในการบริหารงานภาครัฐ (Public Administration) ที่มีแนวปฏิบัติตามกรอบแนวคิดหรือตัวแบบระบบราชการในอุดมคติของ แม็คเควเบอร์ (Max Weber) (Robert B. Denhardt and Joseph W. Grubbs. 2003 :334-335) เนื่องจากโลกหมุนเร็วขึ้นด้วยเทคโนโลยีและ AI (ปัญญาประดิษฐ์) ทำให้การบริหารงานของภาครัฐในรูปแบบเดิมไม่สามารถบริการให้แก่ประชาชนได้อย่างที่ควรจะเป็น เพื่อเป็นการปรับปรุงระบบการบริหารของภาครัฐขึ้นใหม่ จึงต้องมีการปรับเปลี่ยนระบบเพื่อดำเนินนโยบายสาธารณะให้เกิดประโยชน์มากที่สุดแก่ประชาชนทุกคน

เป็นการปรับเปลี่ยนการบริหารจัดการภาครัฐโดยนำเอาหลักการเพิ่มประสิทธิภาพและการแสวงหาประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานที่มุ่งสู่ความเป็นเลิศ (พระทานุวัตร หัสตร. 2561) แนวคิดนี้มีการนำเอาแนวทางการบริหารงานของภาคเอกชนมาปรับใช้กับการบริหารงานภาครัฐ โดยมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์และการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ

แนวคิดการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ได้เกิดจากการพัฒนารูปแบบการจัดการให้สอดคล้องกับบริบทและสภาพการณ์ในแต่ละยุค โดยมักจะเน้นการให้ความสำคัญในมุมมองที่ลึกซึ้งและมุ่งเน้นคุณค่าและมุมมองต่อปัจจัยหลักของแนวคิดนั้นๆ ที่เปลี่ยนไป (วสันต สุทธาวาศ. 2559) นอกจากนี้ การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ยังเน้นการเพิ่มประสิทธิภาพของระบบราชการและการแสวงหาประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการที่มุ่งสู่ความเป็นเลิศ (อภิญา มาประเสริฐ. 2558)

Christopher Hood ได้อธิบายถึงแนวคิดและลักษณะสำคัญของ การจัดการภาครัฐแนวใหม่ไว้ว่า (1) เป็นกระบวนการบริหารที่เน้นการบริหารงานในแบบมีอาชีพทำให้ผู้บริหารมีอิสระและความคล่องตัวในการบริหารงาน (2) เป็นกระบวนการบริหารที่มีการกำหนดวัตถุประสงค์และตัวชี้วัดผลการดำเนินงาน อย่างชัดเจนเป็นรูปธรรม (3) เป็นกระบวนการบริหารที่พยายามปรับปรุงโครงสร้างองค์การ เพื่อทำให้หน่วยงานมีขนาดเล็ก และเกิดความเหมาะสมต่อการปฏิบัติงาน (4) เป็นกระบวนการบริหารที่ให้มีการแข่งขันในการบริการสาธารณะ ที่จะช่วยปรับปรุงประสิทธิภาพให้ดีขึ้น (5) ปรับเปลี่ยนวิธีการบริหารงานให้มีความทันสมัยและเลียนแบบวิธีการของภาคเอกชน และ (6) เป็นกระบวนการบริหารที่เสริมสร้างวินัยในการใช้จ่ายเงินแผ่นดิน เน้นความประหยัดและคุ้มค่า ในการใช้ทรัพยากร บริหารธุรกิจ โดยแนวความคิดของการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่หรือการจัดการนิยม (Managerialism) ตั้งอยู่บนสมมติฐานของความ เป็นสากลทฤษฎีการบริหารและเทคนิควิธีการ จัดการว่าสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทั้งในแง่ของการบริหารรัฐกิจและบริหารธุรกิจ (Christopher Hood. 1991.)

ซึ่งการจัดการภาครัฐแนวใหม่ยังมีความสอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือเรียกว่า SDGs: Sustainable Development Goals เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เพื่อให้องค์การสามารถพัฒนาหน่วยงานให้ปรับเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้ดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืน สร้างความสามัคคีในหน่วยงาน จัดทำบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึงและยั่งยืน

SDGs คืออะไร

SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS

ภาพที่ 2 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (แหล่งที่มา: <https://www.sdgmove.com/intro-to-sdgs/>)

SDGs หมายถึง “เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน” ซึ่งเป็นตัวย่อของคำว่า “Sustainable Development Goals” ภาษาอังกฤษ คือเป้าหมายที่ถูกกำหนดโดยสหประชาชาติ (United Nations) เพื่อสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนทั่วโลก โดยการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความจำเป็นของการพัฒนาทางสังคม, การปกครอง, การเศรษฐกิจ, และการรักษาสิ่งแวดล้อม.

SDGs ประกอบด้วยเป้าหมายทั้งหมด 17 เป้าหมาย และ 169 เป้าย่อย ที่หลากหลายและเชื่อมโยงกัน เพื่อให้การพัฒนาเป็นไปอย่างทั่วถึงและครอบคลุมทุกระดับของสังคม ธุรกิจ, รัฐบาล, องค์กรภาคเอกชน, และประชาชนทั่วไปมีบทบาทในการสนับสนุนและปฏิบัติตาม SDGs เพื่อสร้างโลกที่ยั่งยืนและมีความเป็นอยู่ที่ดีที่สุดสำหรับทุกคน เป้าหมายของ SDGs มีดังนี้ กำจัดความจน (No Poverty) กำจัดความหิวขาดระดับต่ำ (Zero Hunger) สุขภาพที่ดีและสวัสดิการ (Good Health and Well-being) การศึกษาที่มีคุณภาพ (Quality Education) ความเสมอภาคเพศ (Gender Equality) น้ำที่ดีและสุขภาพ (Clean Water and Sanitation) พลังงานที่มีความยั่งยืน (Affordable and Clean Energy) การทำงานที่ดีและการเศรษฐกิจที่ยั่งยืน (Decent Work and Economic Growth) อุตสาหกรรม, นวัตกรรม, และพื้นที่อยู่อาศัย (Industry, Innovation, and Infrastructure) ลดความเหลื่อมล้ำ (Reduced Inequality) เมืองที่ยั่งยืน (Sustainable Cities and Communities) การผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน (Responsible Consumption and Production) การทำลายชีวิตทางน้ำ (Climate Action) ชีวิตใต้น้ำ (Life Below Water) ชีวิตบนบก (Life on Land) สันติภาพ, ยุติธรรม, และการก่อการร้าย (Peace, Justice, and Strong Institutions) พันธกิจทางพลังงาน (Partnerships for the Goals)

โดยเป้าหมายเหล่านี้เน้นความร่วมมือระหว่างประเทศและกลุ่มทุกคนเพื่อให้โลกเป็นที่ยั่งยืนที่สามารถดำเนินชีวิตอย่างยั่งยืนได้ทั้งทางเศรษฐกิจ, สังคม, และสิ่งแวดล้อม

ในประเทศไทยก็มีระเบียบของสำนักงาน ก.พ. หรือเรียกว่า สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ได้ส่งเสริมให้พัฒนาข้าราชการและบุคลากรภาครัฐให้มีคุณภาพชีวิตและการทำงานที่ดี และพัฒนาระบบการบริหารกำลังคนในราชการให้เป็นกลไกการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ผดุงไว้ซึ่งระบบคุณธรรมในราชการพลเรือน

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551

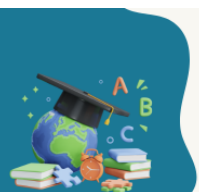
จุดมุ่งหมายของกฎหมายฉบับนี้คือการจัดระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญให้คำนึงถึงระบบคุณธรรม โดยประกอบไปด้วย 1. การรับบุคคลเพื่อบรรจุเข้ารับราชการและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งต้องคำนึงถึง ความรู้ความสามารถของบุคคล ความเสมอภาค ความเป็นธรรม และประโยชน์ของทางราชการ 2. การบริหารทรัพยากรบุคคล ต้องคำนึงถึงผลสัมฤทธิ์และประสิทธิภาพขององค์กรและลักษณะของงาน โดยไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม 3. การพิจารณาความดีความชอบ การเลื่อนตำแหน่ง และการให้ประโยชน์อื่นแก่ข้าราชการ ต้องเป็นไปอย่างเป็นธรรม โดยพิจารณาจากผลงาน ศักยภาพ และความประพฤติ และจะนำความคิดเห็นทางการเมืองหรือสังกัดพรรคการเมืองมาประกอบการพิจารณามีได้ 4. การดำเนินการทางวินัย ต้องเป็นไปด้วยความยุติธรรมและ โดยปราศจากอคติ 5. การบริหารทรัพยากรบุคคลต้องมีความเป็นกลางทางการเมือง ตามมาตรา 42

การจัดระเบียบข้าราชการพลเรือนนั้นต้องเป็นไปเพื่อผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐควมามีประสิทธิภาพและความคุ้มค่า โดยให้ข้าราชการปฏิบัติราชการอย่างมีคุณภาพ คุณธรรม และมีคุณภาพชีวิตที่ดี ตามมาตรา 34 และให้ส่วนราชการมีหน้าที่ดำเนินการให้มีการเพิ่มพูนประสิทธิภาพและเสริมสร้างแรงจูงใจแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ เพื่อให้ข้าราชการพลเรือนสามัญมีคุณภาพ คุณธรรม จริยธรรม คุณภาพชีวิต มีขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติราชการให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ มาตรา 72 โดยผู้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตนต่อผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาอย่างมีคุณธรรมและเที่ยงธรรมและเสริมสร้างแรงจูงใจให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาดำรงตนเป็นข้าราชการที่ดี มาตรา 73

การเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญนั้นต้องรักษาจรรยาข้าราชการตามที่ส่วนราชการกำหนดไว้โดยมุ่งประสงค์ให้เป็นข้าราชการที่ดี มีเกียรติและศักดิ์ศรีความเป็นข้าราชการ โดยเฉพาะในเรื่องดังต่อไปนี้ 1. การยึดมั่นและยืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง 2. ความซื่อสัตย์สุจริตและความรับผิดชอบ 3. การปฏิบัติหน้าที่ด้วยความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้ 4. การปฏิบัติหน้าที่ โดยไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม 5. การมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน มาตรา 78

ในเรื่องของวินัยและการรักษาวินัยนั้น ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาวินัยโดยกระทำการหรือไม่กระทำการตามที่กฎหมายฉบับนี้บัญญัติไว้ในหมวดวินัยและการรักษาวินัย โดยเคร่งครัดอยู่เสมอตามมาตรา 80 ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขด้วยความบริสุทธิ์ใจตามมาตรา 81 ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการอย่างสุจริตและเที่ยงธรรม ปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลดีแก่ราชการด้วยความตั้งใจและเอาใจใส่ ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาด้วยความเคารพ รักษาความลับของทางราชการ ส่งเสริมความสามัคคี ช่วยเหลือกันในการปฏิบัติราชการ ให้ความสะดวกและเป็นธรรมแก่ประชาชน รักษาเกียรติศักดิ์และชื่อเสียงของตนและตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ตามมาตรา 82

จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กำหนดการจัดระเบียบข้าราชการนั้นต้องเป็นไปเพื่อผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐควมามีประสิทธิภาพ และความคุ้มค่า ในการดำเนินงานนั้นให้ข้าราชการคำนึงถึงคุณธรรม รักษาจรรยาและต้องปฏิบัติตามวินัยและรักษาวินัยเพื่อให้องค์การของภาครัฐมีความน่าเชื่อถือ โปร่งใส ทำให้ประชาชนไว้วางใจที่จะเข้ารับบริการ

สรุปว่า ระเบียบข้าราชการเป็นส่วนสำคัญของผู้บริหารที่จะต้องคำนึงถึงระเบียบดังกล่าวเพื่อพัฒนาองค์การภาครัฐ และปรับปรุงการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเพื่อรับมือกับความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยที่มีการใช้เทคโนโลยีในการทำงานมากขึ้น หากนำเทคโนโลยีต่าง ๆ ในปัจจุบันมาใช้ในการบริหารองค์การอย่างเหมาะสมการบริหารองค์การภายในสู่การให้บริการแก่ประชาชนจะสามารถตอบสนองความต้องการของสังคมได้อย่างเต็มที่ทำให้ประเทศชาติพัฒนาได้ทันตามยุคสมัยที่เปลี่ยนผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เทคโนโลยีเพื่อการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่

ในสภาวะการณ์ปัจจุบันมีปริมาณการใช้เทคโนโลยีในการทำงานมากขึ้นเห็นได้จากหลังสถานการณ์ Covid-19 มีการใช้คอมพิวเตอร์ทำงานที่บ้านช่วยอำนวยความสะดวกในการทำงานที่สำนักงานหรือองค์การ อีกทั้ง ยังช่วยฟื้นฟูแรงของผู้ใช้งานและสามารถช่วยเก็บข้อมูลไว้บนฮาร์ดแวร์ (Hardware) หรือเก็บไว้บนคลาวด์ (Cloud) ในระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งให้ความปลอดภัยในการเก็บรักษามากกว่าการเก็บเอกสารไว้ในองค์การซึ่งอาจเสียหายหรือสูญหายได้หากเกิดเหตุการณ์ภัยพิบัติขึ้น ภายหลังจากนี้ยังมี AI (ปัญญาประดิษฐ์) เกิดขึ้นจากการพัฒนาระบบซึ่งช่วยให้สามารถค้นหาข้อมูลได้สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยบทความนี้จะนำเสนอเทคโนโลยีที่ใช้เพื่อการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ ดังนี้

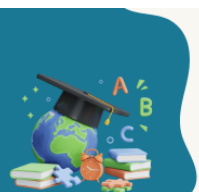
อินเทอร์เน็ตเพื่อสรรพสิ่ง (IoT: Internet of Things)

IoT หรือ Internet of Things คือการเชื่อมโยงอุปกรณ์ทางกายภาพ เช่น เซ็นเซอร์ อุปกรณ์ใช้งานประจำวัน เครื่องใช้ไฟฟ้า หรือเครื่องจักร ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เพื่อให้สามารถรับส่งข้อมูลและทำงานร่วมกันได้อย่างอัจฉริยะ (Padraig Scully, Knud Lasse Luet.2016) การนำเอาเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการเชื่อมโยงอุปกรณ์ที่ต่างกันนี้ ช่วยให้สามารถควบคุม ตรวจสอบ วิเคราะห์ และประมวลผลข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Karen Rose, Scott Eldridge, Lyman Chapin, 2015) ดังนั้น IoT เป็นเทคโนโลยีที่เชื่อมโยงอุปกรณ์ต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความสะดวกสบายในชีวิตประจำวันและการบริหารงานภายในองค์การ

IoT เป็นเทคโนโลยีที่มีความสำคัญสำหรับการบริหาร เนื่องจากมีผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพ ลดค่าใช้จ่าย และเพิ่มคุณค่าให้กับธุรกิจและองค์กรต่าง ๆ ได้ โดยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหาร IoT ช่วยให้ผู้บริหารสามารถติดตามและควบคุมกระบวนการต่าง ๆ ในองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การติดตามข้อมูลได้แบบทันที การจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ในองค์การ และการควบคุมการทำงาน (Karen Rose, Scott Eldridge, Lyman Chapin, 2015) ลดค่าใช้จ่าย การใช้ IoT ช่วยลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน เช่น การประหยัดพลังงาน ลดขั้นตอนในกระบวนการทำงาน และเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารทรัพยากร (Robert Lutz, 2016) เพิ่มคุณค่าให้กับองค์กร IoT ช่วยให้ธุรกิจสามารถเพิ่มคุณค่าให้กับผู้รับบริการ โดยการให้บริการที่ปรับให้เหมาะสมกับความต้องการของประชาชนอย่างแม่นยำ และการพัฒนาการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ความรู้หรือบริการใหม่ๆ ที่ตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน (Michael S Smith, 2015)

ดังนั้น IoT เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการบริหารองค์การในยุคดิจิทัล เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ ลดค่าใช้จ่าย และเพิ่มคุณค่าให้กับธุรกิจและองค์กรในทุกๆ ด้านของการดำเนินงานและการบริหาร

การใช้งาน Internet of Things (IoT) มีผลเสียที่ต้องพิจารณาร่วมด้วย ความเสี่ยงด้านความปลอดภัย การเชื่อมต่ออุปกรณ์และข้อมูลผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพิ่มความเสี่ยงในด้านความปลอดภัย เนื่องจากอาจเกิดการบุกรุกหรือการแอบดักข้อมูลที่ส่งผลกระทบต่อความเป็นส่วนตัวและความลับของผู้ใช้ การสูญเสียความเป็นส่วนตัว การใช้งาน IoT อาจทำให้ข้อมูลส่วนตัวของผู้ใช้ถูกเก็บรวบรวมและใช้ประโยชน์โดยไม่ได้รับความยินยอม ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความเป็นส่วนตัวที่ลดลง ปัญหาด้านเทคนิค การใช้งาน IoT อาจเกิดปัญหาด้าน

เทคนิค เช่นการเข้ารหัสของอุปกรณ์หรือปัญหาในการเชื่อมต่อที่อาจส่งผลให้การใช้งานไม่เสถียร รวมถึงผู้ใช้งานไม่มีความรู้หรือทักษะในการใช้งานอย่างมีประสิทธิภาพ ความขัดแย้งในการใช้งาน การมีอุปกรณ์ IoT มากมายอาจสร้างความขัดแย้งในการใช้งานหรือการควบคุม ซึ่งอาจส่งผลให้การใช้งานไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง

ดังนั้น การใช้งาน IoT มีผลเสียที่ต้องพิจารณาด้วย เช่นความเสี่ยงด้านความปลอดภัย, การสูญเสียความเป็นส่วนตัว, ปัญหาด้านเทคนิค, และความขัดแย้งในการใช้งาน

ปัญญาประดิษฐ์ (AI: Artificial Intelligence)

ปัญญาประดิษฐ์หรือ AI เป็นระบบปฏิบัติการในคอมพิวเตอร์ที่มนุษย์ใช้เรียก ซึ่งมีความสามารถในการค้นคว้าและสืบค้นข้อมูลตามคำสั่งของผู้ใช้ และสามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ นอกจากนี้ยังสามารถประมวลผลข้อมูลตามที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น รถยนต์ที่สามารถเคลื่อนที่ได้โดยอัตโนมัติหลังจากได้รับข้อมูล โดยนักวิชาการมักจะให้คำจำกัดความเกี่ยวกับ AI ต่างกันไปตามแง่มุมและสาขาวิชาต่าง ๆ

Jonathan Zittain ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับปัญญาประดิษฐ์ว่า รูปแบบของระบบการทำงานที่สามารถปรับตัวหรือพัฒนาต่อไปได้ภายใต้คำสั่งของโปรแกรมตัวเอง โดยผู้เขียนโปรแกรมไม่สามารถคาดการณ์การทำงานของระบบได้ (Jonathan Zittain. 2017)

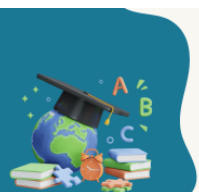
Emerj Artificial Intelligence Research and Advisory Company ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับปัญญาประดิษฐ์ว่า เป็นองค์ประกอบที่ประกอบด้วยชุดคำสั่งและส่วนประกอบอื่น ๆ ที่สามารถรับรู้ข้อมูลจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ สามารถเรียนรู้จากข้อมูลดังกล่าวและสามารถแสดงพฤติกรรมเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์บางอย่างในช่วงเวลาที่กำหนดได้ (Daniel Faggella)

Richard Urn ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับปัญญาประดิษฐ์ว่า เป็นเครื่องมือที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือหรือทดแทนความคิดบางขั้นตอนของมนุษย์ โดยปัญญาประดิษฐ์อาจเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ประกอบด้วยฐานข้อมูลหรือตัวประมวลผลอื่น ๆ ที่อยู่ในคอมพิวเตอร์ หรือประกอบอยู่ในอุปกรณ์อื่น เช่น หุ่นยนต์ โดยโปรแกรมดังกล่าวสามารถแสดงถึงการมีสติปัญญา และการมีสติปัญญานั้นเกิดจากการใช้ทักษะและความรู้ของมนุษย์ในการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์มาประยุกต์ใช้ เพื่อให้โปรแกรมสามารถตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวได้อย่างเหมาะสม (Richard Urwin. 2017)

จากการวิเคราะห์คำจำกัดความของนักวิชาการข้างต้น ผู้เขียนจึงอาจสรุปได้ว่า ปัญญาประดิษฐ์ คือระบบการทำงานที่สามารถปรับตัวหรือพัฒนาต่อไปได้ภายใต้คำสั่งของโปรแกรมตัวเอง และเป็นเครื่องมือที่ช่วยเหลือหรือทดแทนความคิดบางขั้นตอนของมนุษย์ โดยอาจประกอบด้วยฐานข้อมูลหรือตัวประมวลผลอื่น ๆ อยู่ในคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์อื่น ๆ

การใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) ในการบริหารภาครัฐมีผลกระทบต่อผู้บริหารและระบบการบริหารของรัฐบาลอย่างมาก การนำ AI เข้ามาใช้ในระบบรัฐบาลสามารถช่วยให้ผู้บริหารทำการตัดสินใจที่มีความสมเหตุสมผลมากขึ้น โดยมีข้อมูลที่ถูกต้องและครอบคลุมมากขึ้น นอกจากนี้ AI ยังช่วยในการทำงานที่ซับซ้อนและลดเวลาในการประมวลผลข้อมูล

การนำเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์มาใช้ในการบริหารภาครัฐในประเทศไทยมีความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากสามารถเพิ่มประสิทธิภาพและความเป็นเอกลักษณ์ของการบริหารภาครัฐได้ เพื่อให้การใช้งานเทคโนโลยีนี้มีประสิทธิภาพและประโยชน์สูงสุด จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการอย่างรอบคอบและมีการสื่อสารที่ดีระหว่างผู้บริหารและระบบปัญญาประดิษฐ์ เพื่อให้มีการนำเทคโนโลยีไปใช้ในสิ่งที่เหมาะสมและสร้างผลประโยชน์สูงสุดในการบริหารระบบรัฐบาลในประเทศไทยให้เกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มที่

ข้อเสียและความเสี่ยงบางประการของการใช้ปัญญาประดิษฐ์ (AI) ในการบริหารระบบรัฐบาลมีที่ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ นับเป็นข้อเสียหนึ่งคือความเชื่อถือได้ของข้อมูลที่ถูกนำมาใช้ในการสร้างและใช้งานระบบ AI อาจมีปัญหาเกี่ยวกับความถูกต้องและความสมบูรณ์ของข้อมูล ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความเป็นธรรมและความยุติธรรมของการตัดสินใจที่ถูกต้อง

อีกข้อเสียคือความเสี่ยงในเรื่องความเป็นส่วนตัวและความลับของข้อมูล เนื่องจากการใช้งาน AI อาจเกิดการละเมิดสิทธิ์ส่วนบุคคลหรือการเปิดเผยข้อมูลที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ การพัฒนาระบบ AI อาจสร้างความขัดแย้งในสังคม เช่น การสร้างงานที่ไม่เหมาะสมหรือการลดโอกาสในการทำงานของมนุษย์

การใช้ปัญญาประดิษฐ์ (AI) ในระบบการบริหารรัฐบาลยังเกี่ยวข้องกับคำถามเกี่ยวกับความเป็นธรรม ซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ การพัฒนาและใช้งาน AI ต้องคำนึงถึงความเป็นธรรมและความยุติธรรมในการใช้ข้อมูล การตัดสินใจ และการกระทำของระบบ AI เพื่อป้องกันความละเมิดสิทธิ์และความเป็นส่วนตัวของบุคคล

นอกจากนี้ การใช้ AI ในการบริหารระบบรัฐบาลยังต้องคำนึงถึงความเป็นธรรมในการให้บริการแก่ประชาชน และการใช้งาน AI ให้เป็นประโยชน์สูงสุดต่อสังคมโดยไม่เข้าข่ายการละเมิดสิทธิ์ของบุคคลหรือกลุ่มที่อ่อนแอ ดังนั้น การพัฒนาและใช้งาน AI ในระบบการบริหารรัฐบาลต้องมีการคำนึงถึงคุณธรรมและความยุติธรรมเป็นสำคัญเพื่อให้การใช้งาน AI เป็นประโยชน์แก่สังคมอย่างยั่งยืนและยั่งยืน

ดังนั้น การนำเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์มาใช้ในระบบรัฐบาลเป็นเรื่องสำคัญที่จะช่วยให้ประเทศไทยเติบโตและพัฒนาอย่างยั่งยืนในสมัยที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีและสังคมวิถีใหม่ การใช้ประโยชน์จากการนำเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์เป็นประการที่สำคัญในการเสริมสร้างพลังงานเชิงบวกสำหรับการพัฒนาประเทศในทุกด้าน โดยต้องมีการคำนึงถึงความรับผิดชอบและความสมดุลในการนำเทคโนโลยีนี้ไปใช้ในการบริหารระบบรัฐบาลในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามหลักการและค่านิยมของสังคมไทยและต้องคำนึงถึงข้อเสียและความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น เพื่อให้การใช้งาน AI เป็นประโยชน์แก่สังคมอย่างยั่งยืน

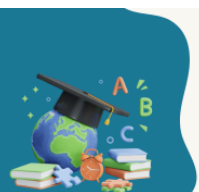
บล็อกเชน (Blockchain)

เป็นรูปแบบการจัดเก็บข้อมูลที่ไม่มีศูนย์กลาง โดยข้อมูลจะถูกจัดเก็บในบล็อกที่เชื่อมต่อกันเป็นโซ่ (Chain) โดยมีลักษณะเฉพาะที่ทำให้ข้อมูลไม่สามารถแก้ไขหรือปลอมแปลงได้ง่าย การใช้ Hash Function ช่วยในการยืนยันความถูกต้องของข้อมูลที่ถูกจัดเก็บในบล็อกเชน (Don Tapscott, Alex Tapscott. 2561)

การบริหารงานภาครัฐด้วยระบบบล็อกเชนมีความสำคัญเนื่องจากช่วยให้ข้อมูลถูกจัดเก็บและจัดการอย่างยุติธรรม และเกิดความโปร่งใสในการบริหารงานภาครัฐ เป็นการสำรองข้อมูลในกรณีข้อมูลที่ต้นฉบับหายหรือถูกทำลาย ซึ่งช่วยลดการทุจริตในการใช้งานข้อมูล ช่วยในการจัดเก็บข้อมูลกรรมสิทธิ์ในที่ดินและจดทะเบียนอสังหาริมทรัพย์อย่างเป็นทางการ เพิ่มความเชื่อถือในข้อมูล เนื่องจากข้อมูลในบล็อกเชนจะต้องได้รับการเห็นชอบจากผู้ใช้งานทั้งหมดก่อนถูกบันทึก

ดังนั้น การนำระบบบล็อกเชนมาใช้ในการบริหารงานภาครัฐช่วยเพิ่มความโปร่งใส ลดการทุจริต และเพิ่มความเชื่อถือในข้อมูลที่ถูกจัดเก็บและจัดการในระบบ

แต่อย่างไรก็ดี การใช้ระบบบล็อกเชน (Blockchain) ในการบริหารงานภาครัฐอาจมีข้อเสียบางอย่าง เช่น ความซับซ้อน การดูแลรักษาระบบบล็อกเชนอาจต้องการความเข้าใจและทักษะทางเทคนิคที่สูง เนื่องจากมีความซับซ้อนในการดูแลรักษาและปรับปรุงระบบ ประสิทธิภาพในการทำงานของระบบบล็อกเชนอาจมีความช้า เนื่องจากการต้องตรวจสอบและยืนยันข้อมูลจากผู้ใช้งานทั้งหมดก่อนที่จะถูกบันทึกลงในบล็อก ค่าใช้จ่ายในการสร้างและดำเนินการระบบบล็อกเชนอาจมีค่าใช้จ่ายสูง เช่น การลงทุนในพื้นที่เก็บข้อมูลและการ

ดำเนินการระบบ ปัญหาด้านความเป็นส่วนตัว เนื่องจากบล็อกเชนเปิดเผยข้อมูลแบบสาธารณะ ซึ่งอาจเป็นปัญหาในกรณีที่ข้อมูลต้องการเก็บไว้เป็นความลับ

การใช้ระบบบล็อกเชนในการบริหารงานภาครัฐต้องพิจารณาข้อเสียเหล่านี้เพื่อให้การนำระบบนี้มีประสิทธิภาพและประโยชน์สูงสุด

สรุปได้ว่า ระบบบล็อกเชน (Blockchain) เป็นรูปแบบการจัดเก็บข้อมูลที่ไม่มีศูนย์กลางที่มีความสำคัญในการบริหารงานภาครัฐ เนื่องจากช่วยเพิ่มความโปร่งใส ลดการทุจริต และเพิ่มความเชื่อถือในข้อมูลที่ถูกจัดเก็บและจัดการในระบบ โดยมีข้อเสียเช่นความซับซ้อนในการดูแลรักษา ประสิทธิภาพการทำงานที่ช้าได้ ค่าใช้จ่ายสูง และปัญหาด้านความเป็นส่วนตัว การนำระบบบล็อกเชนมาใช้ในการบริหารงานภาครัฐต้องพิจารณาทั้งประโยชน์และข้อเสียเพื่อให้การนำระบบนี้มีประสิทธิภาพและประโยชน์สูงสุด

สรุป

หลักพหุธรรมกับการใช้เทคโนโลยี เพื่อการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่

ภาพที่ 1 องค์ความรู้

การใช้เทคโนโลยีในการบริหารจัดการภาครัฐในยุคดิจิทัลเป็นแนวทางสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานราชการ ประกอบกับการนำหลักธรรมอริยสัจ 4 เข้ามากำกับ การใช้เทคโนโลยีในการบริหารจัดการภาครัฐ เน้นความจริงและสัจธรรมในการดำเนินงาน โดยให้ความสำคัญกับความเที่ยงธรรมและสุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยผู้บริหารต้องมีวิสัยทัศน์ที่เปิดกว้าง สามารถแก้ไขเฉพาะหน้าได้อย่างทันที่

เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตของสรรพสิ่ง (IoT) เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการบริหารจัดการภาครัฐ เนื่องจากช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการติดตามและควบคุมกระบวนการต่างๆ ในองค์กร ลดค่าใช้จ่าย และเพิ่มคุณค่าให้กับองค์กร การนำเทคโนโลยีนี้มาใช้ในการเชื่อมโยงอุปกรณ์ต่างๆ เข้าด้วยกันช่วยให้สามารถควบคุม ตรวจสอบ วิเคราะห์ และประมวลผลข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การใช้ปัญญาประดิษฐ์ (AI) ในการบริหารจัดการภาครัฐช่วยให้สามารถวิเคราะห์ข้อมูลอย่างรวดเร็ว และช่วยในการตัดสินใจที่มีความแม่นยำมากขึ้น นอกจากนี้ การใช้บล็อกเชน (Blockchain) ช่วยเพิ่มความปลอดภัยและความเชื่อถือในข้อมูลที่ถูกจัดเก็บและจัดการในระบบ และช่วยลดความเสี่ยงด้านความปลอดภัยในการเชื่อมต่ออุปกรณ์และข้อมูลผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ดังนั้น การนำเทคโนโลยี IoT, AI, และ Blockchain มาใช้ในการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่เป็นแนวทางสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานราชการในยุคดิจิทัล การนำเทคโนโลยีเหล่านี้มาใช้ในการบริหารจัดการภาครัฐช่วยให้สามารถตอบสนองต่อความเร่งด่วนและความเปลี่ยนแปลงในสังคมและเศรษฐกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพและความเชื่อถือได้อย่างมากยิ่งและผู้บริหารต้องมีวิสัยทัศน์วางอยู่บนหลักจริยธรรม 4 เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการบริหารงานให้ถูกต้องตามครรลองคลองธรรม

เอกสารอ้างอิง

- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต). ธรรมนุญชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 46. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กรมศาสนา, 2545.
- พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551
- รังสรรค์ อิทน์จันทร์ และ พงษ์ศักดิ์ ชิมมอนส์. (2560). การบริหารภาครัฐ. คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วิวัฒน์ มีสุวรรณ. (2559). อินเทอร์เน็ตเพื่อสรรพสิ่ง (Internet of Things) กับการศึกษา Internet of Things on Education. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 2(8) หน้า 83-91.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2523). การบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล. (2563). AI GOVERNMENT FRAMEWORK. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ: บริษัท มูสส์เฮด จำกัด
- อภิัญญา มาประเสริฐ. (2558). การบริหารงานภาครัฐแนวใหม่. วิทยานิพนธ์. หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชานโยบายสาธารณะ. คณะสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยนเรศวร. พิษณุโลก.
- Christopher Hood. (1991). A Public Management for all Seasons. Public Administration (69). (The Berkman Klein Center.11 Jan2017) <https://cyber.harvard.edu/node/99783> <สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2566>
- Dale Ernest. (1968). Management : Theory and Practice. McGraw-Hill Book Company. New York.
- Daniel Faggella. What is Artificial Intelligence? An Informed Definition. <<https://emerj.com/ai-glossary-terms/what-is-artificial-intelligence-an-informed-definition/>> <สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2563>
- Don Tapscott and Alex Tapscott. BLOCKCHAIN เปลี่ยนโลก. พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพฯ: บริษัทดีไวน์ แมจิก จำกัด.
- Jonathan Zittrain. Openness and Oversight of Artificial Intelligence. <https://cyber.harvard.edu/node/99783>. <สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2563>

Lutz Robert. (2016). The Implications of the Internet of Things for Education. <http://www.systemtech.com/the-implications-of-the-internet-of-things-for-education>.

<สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2563>

Richard Urwin. Artificial Intelligence: The Quest for the Ultimate Thinking Machine. (Sirius 2017).

Robert B. Denhardt and Joseph W. Grubbs. Public Administration : An Action Orientation. 6th ed. (USA : Wadsworth/ThomsonLearning Publications. 2003).

Scully. Pdraig. Lueth. Knud Lasse. (2016). Guide to IoT Solution Development. from <http://iot-analytics.com> <สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2563>

Smith. Michael S. (2015). Protecting Privacy in an IoT-Connected World. TechTrends.

